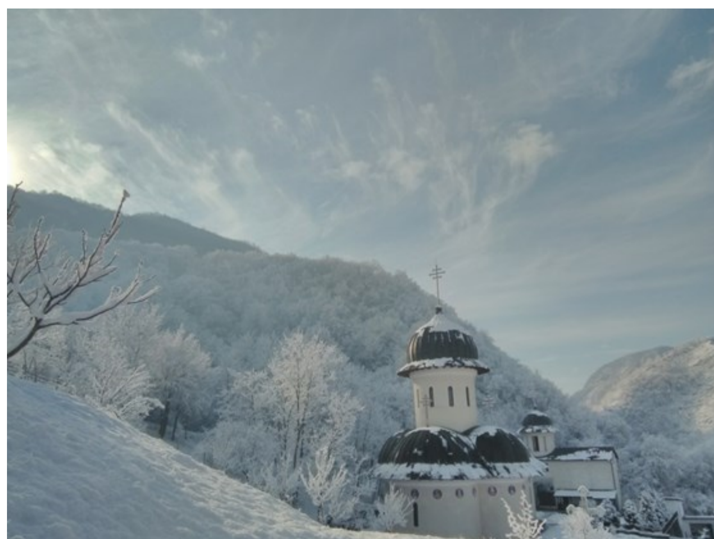
că, poate, așa va fi peste tot... Și totuși... „Cel care vrea să vină după mine, să se lepede de sine...”, cel care vrea să-și vadă păcatele, să se schimbe, acela se va îndrepta și se va mântui.

Aveți un gând pentru frați?

Știu din propria experiență că numai Dumnezeu ne scapă de toate suferințele și durerile. Oricât de grea ar părea viața noastră, Dumnezeu ne întărește, ne ajută și nu ne lasă niciodată. Chiar dacă ni se pare de multe ori că ne-a părăsit. De fapt noi suntem cei care L-am părăsit pe Dumnezeu, prin viața noastră, prin păcate. Îndemnul meu este la rugăciune, postire, nevoință. Cât mai mult și cât mai des.

Vă mulțumim!

Crăiasa zăpezilor, Băița

ANUNȚURI

Pomeniri la soroace pentru trei surori de care să ne aducem aminte mereu în rugăciuni:

- sora **Lidia**, la 40 de zile, cea pe a cărei Biblie scria părintele duhovnic cu puțin timp înainte de adormire: „Cel ce crede în Mine, chiar de va muri, viu va fi și cel ce crede în cuvintele Mele are viață veșnică.”

- sora **Aurelia**, mama Gabrielei a gemenelor, cum o știm cu toții, care a plecat spre Domnul acum 10 ani, prima dintre noi, cu mare nădejde de mântuire.

- sora **Georgina**, la 7 ani de la adormire. Oare cum să uităm zâmbetul ei cald și vorba bună, dar mai ales dragostea cu care a plantat tufa de „mâna Maicii Domnului”, care îmbracă icoanele de pe zidul de lângă Biserică?

Dumnezeu să le așeze cu drepții!

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

Cum să gustăm din fericirea Dreptului Simeon

Cuvânt al Sfântului Teofan Zăvorâtul

„Rânduiți-vă un asemenea fel de viață și de purtare, încât la orice pas sau la orice mișcare să Îl aveți dinainte întipărit în luarea voastră aminte pe Domnul și Mântuitorul nostru.”

Cum să ajungem la fericirea de a-L întâmpina pe Domnul?

Ce priveliște înduioșătoare ne înfățișează Întâmpinarea Domnului! Simeon, la adânci bătrânețí, ținându-L în brațe pe Pruncul Dumnezeu; de o parte și de alta a lui dreptul Iosif și Preasfânta Fecioara de Dumnezeu Născătoare; nu departe, Ana Proorocița, postitoare și rugătoare in vârstă de optzeci și patru de ani. Ochii tuturor sunt ațintiți spre Mântuitorul. În El se topesc prin luarea-aminte și din El beau desfătare duhovnicească, ce le hrănește sufletele. Puteți judeca singuri cât de mare era fericirea acestor suflete!

Dar și noi, fraților, suntem chemați cu toții nu doar să ne închipuim în gând fericirea asta, ci și să gustăm din ea cu lucrul, pentru că toți suntem chemați să Îl avem și să Îl purtăm pe Domnul în noi înșine și să ne topim în El din toate puterile duhului nostru. Și iată că atunci când vom atinge starea aceasta nici fericirea noastră nu va fi mai prejos decât fericirea celor ce au luat parte la Întâmpinarea Domnului.

Vă voi arata pe scurt cum să ajungeți la aceasta: *păzind mereu neschimbat simțământul pocăinței*, rânduiți-vă un asemenea fel de viață și de purtare, încât la orice pas sau la orice mișcare să Îl aveți dinainte întipărit în luarea voastră aminte pe Domnul și Mântuitorul nostru. O asemenea rânduială se va forma de la sine în voi dacă:

a) *tot ce faceți veți face întru slava Domnului* și Mântuitorului, dacă veți face pentru Hristos. Aici se au în vedere nu numai lucrurile mari, ci și orice lucrare îndeobște. Pentru că privitul și auzitul, tăcerea și vorbirea, mâncatul și băutul, șezutul și umblatul, osteneala și odihna și, îndeobște, totul poate fi închinat Domnului și sfințit cu numele Lui atotsfânt. Dat fiind că nu există clipă în care să nu facem ceva, rânduindu-vă astfel în lucrurile voastre încât Îl veți întâmpina în fiecare clipă pe Domnul, întorcând spre slava Lui toate puterile voastre. Să împliniți aceasta și să pri-

6 februarie:

Sf. Fotie cel Mare (†897)

„Nimic nu este mai cinstit și mai prețios decât dragostea... Cât despre cei care au aceleași gânduri despre Dumnezeu și cele dumnezeiești, deși distanța îi separă și nu se văd niciodată, ea îi unește și îi identifică nevăzut și face din ei prieteni adevărați. Și dacă din întâmplare unul din ei ar ridica acuzații nechibzuite împotriva celuilalt, ea înlătură răul, așază lucrurile pe calea cea bună și pecetluiește legătura unirii.”

miți de aici roada veți putea cu atât mai lesne, dacă:

b) în rânduiala treburilor voastre de zi cu zi veți pune *pravile de rugăciune la biserică și acasă*, și dacă, îndeobște, vă veți pune legea de a fi împlinitori cu de-amănuntul ai tuturor rânduielilor Sfintei Biserici până la cea mai mica iotă, fără filosofări deșarte și tâlcuiri strâmbe, *întru simplitatea inimii.* Cuprinsul oricărei rugăciuni este Domnul și întoarcerea noastră către Dânsul: așadar, săvârșind-o sau luând parte la ea, Îl veți întâmpina pe Domnul în împreună-simțirile și desfătările inimii voastre. Dacă după aceea:

c) *răstimpurile de vreme rămase le veți umple cu citirea Scripturilor despre Domnul, sau cu ascultarea celor ce se vorbesc despre El, sau cu cugetarea proprie la El* și la marea lucrare a mântuirii, pe care El a săvârșit-o pe pământ, veți vedea singuri că nici înlăuntrul vostru, nici în afară nu va rămâne nimic care să nu vă aducă aminte de Domnul, care să nu Îl zugrăvească luării voastre aminte, care să nu aducă duhul vostru spre întâmpinarea Lui.

Nu trebuie, totuși, să uităm că toate aceste osteneli și îndeletniciri sunt numai pregătitoare. Nu trebuie să rămânem numai la ele, ci trebuie **să năzuim mai departe**. Din hrana pe care o mâncăm în formă brută organismul extrage elementele vitale subtile: și din aceste îndeletniciri, săvârșite în chip văzut, trebuie să se formeze în duh *dispoziții sau năzuințe spre Domnul foarte subtile*, și anume: sub osteneala închinării tuturor lucrurilor Domnului trebuie să domnească năzuința tuturor dorințelor sufletului nostru numai și numai spre Domnul; sub împlinirea tuturor rugăciunilor ori sub participarea la slujbe trebuie să se alcătuiască în inimă împreună-simțirea doar către Domnul și către ceea ce e Domnesc; sub citirea și ascultarea Scripturilor despre Domnul trebuie să se afle la temelie năzuința cea de bunăvoie cu care mintea noastră ia aminte numai la Domnul. Ostenelile cu pricina sunt ca lucrarea țarinii, pe când aceste năzuințe sunt ceea ce răsare din semănătură; acelea sunt tulpina și ramurile, pe când acestea sunt floarea și roadele. Când apar în noi aceste dispoziții, aceste așezări sufletești, asta va însemna că *duhul nostru a ieșit în întâmpinarea Domnului cu toată conștiința și cu toată așezarea sa*. Și întrucât Domnul este pretutindeni și El Însuși caută să Se întâmpine cu duhul nostru, reiese că întâmpinarea dintre ei se va aranja atunci de la sine. Din acea clipă *duhul nostru va începe să guste din fericirea Dreptului Simeon,* adică va începe să-L poarte pe Domnul în brațele puterilor și năzuințelor sale. Aceasta este ceea ce se numește gustarea Domnului, odihna în El, starea cu mintea înaintea lui Dumnezeu, umblarea înaintea Domnului, rugăciunea neîncetată – obiectul ostenelilor, dorințelor și căutărilor tuturor Sfinților lui Dumnezeu.

Odată ce te-ai așezat lăuntric în felul acesta, degrabă Îl vei întâmpina pe Domnul. *El va intra în tine și Se va odihni în tine ca în brațele Dreptului Simeon.* Să mai ușurezi și cu altceva osteneala de care este neapărată nevoie în căutarea întâmpinării Domnului, nu se poate.

Rugăciunea lui Iisus: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă, are multă putere să ajute în osteneala aceasta – dar nu în sine, ci cu condiția năzuinței spre Domnul a tuturor puterilor duhului nostru!

Așadar: *Fiți treji, privegheați*! (I Petr. 5, 8). Cele de Sus căutați... și viața voastră să fie ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Colos. 3, 1, 3). Atunci, după ce vă veți fi făcut un duh cu Domnul (I Cor. 6, 17), Îl veți vedea și îmbrățișa pe Acest Domn, și se va bucura inima voastră, și bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi (In 16, 22) nici în veacul acesta, nici în cel care va să fie. Amin!

Din Patericul Sfântului Sava

„Roagă-te Domnului cu frică și cutremur, până la sațiul inimii, slavoslovind pe Dumnezeu fără împrăștiere și lenevie."

Sf. Maxim Mărturisitorul răspunde

Ce înseamnă „Spală fața ta și capul tău îl unge" (Matei VI, 17)?

Fața noastră este viața, arătând, ca și vederea, cum suntem după omul dinlăuntru. Pe aceasta ne poruncește Scriptura să o spălăm, adică să ne curățim viața de toată pata păcatului. Iar capul este mintea noastră, pe care poruncește Scriptura să o ungem, adică să o facem să strălucească de cunoștința dumnezeiască.

31 ianuarie:

Sf. Arsenie din Paros
(†1877)

A primit de la Dumnezeu darul de a face minuni chiar din timpul vieții. A vindecat si încă mai vindecă bolnavi, salvează de pericole, alungă demoni, rezolvă probleme de viață. Să-l chemăm într-ajutor!

3 februarie:

Sf. Nicolae, luminătorul Japoniei
(†1912)

A fost cel care a convertit primii oameni în această țară, rămânând acolo până când s-au botezat peste 30.000 de persoane și s-au hirotonit aproape 300 de preoți.

INTERVIUL SĂPTĂMÂNII

Mântuitorul a vrut să facă multe minuni și nu a putut, pentru că nu L-au primit

Părintele Casian de la Julița *a acceptat să ne împărtășească gânduri despre preoție. Cuvinte simple, dar fiecare din ele încărcate de durere multă. Durere precum a Celui ce primea huliri și neîncredere în timp ce era pe Cruce. Cuvinte ce ne îndeamnă la mai multă rugăciune pentru cei care au luat acest jug al preoției....*

De câți ani sunteți preot la Julița?

Anul acesta se împlinesc 6 ani. Diaconia am primit-o de Sf. Nicolae, pe care l-am luat ca naș întru diaconie, iar preoția a fost în Duminica chemării la cină.

De ce probleme se lovește un preot începător în lucrarea sa?

Ar fi multe de spus aici... În primul rând obiceiurile pe care le găsește acolo, tradițiile pe care preotul de dinainte le-a respectat, chiar dacă nu aveau legătură cu rânduiala Bisericii. Dacă 30 de ani s-a slujit într-un anumit fel și au fost anumite obiceiuri liturgice, e puțin cam greu să schimbi ceva. Cel nou e considerat de multe ori a fi cel care strică adevăratele obiceiuri și tradiții și care nu face bine slujirea sa de preot.

Sfinția voastră cum ați reușit să depășiți această piedică?

Pe de o parte am lăsat unele obiceiuri neschimbate, iar pe de alta am început să le spun oamenilor ce este bine, chiar arătându-le rânduiala din cărțile liturgice și cum ar trebui să se facă. Însă dacă ești preot tânăr, oamenii te cred foarte greu, mai ales cei în vârstă. Iar la noi, majoritatea satului e îmbătrânit, sunt prea puțini tineri și copii. Însă cu timpul, oamenii s-au obișnuit cu noi, s-au adaptat. Au primit ce le-am arătat și explicat.

Ați avut o imagine diferită asupra satului și oamenilor când ați mers la parohie?

Da... Mă așteptam ca ceea ce am învățat la facultate și ceea ce ne-a spus părintele duhovnic, pregătindu-ne pentru preoție, să fie și în realitate... A fost dureros însă că nu am putut să fac ceea ce trebuia. Și atunci, tot tu, ca preot, trebuie să te smerești și să-i câștigi în felul acesta pe oameni. Iată, sunt 6 ani și în acești ani doar doi oameni sunt cei care s-au întors la Hristos.

Dar merită și pentru un suflet...

Așa este, dar ai așteptarea asta și te gândești că totuși, nu în primul an, nu în al doilea an, nu în al treilea an, dar măcar... Însă e foarte greu. Să nu credeți că dacă sunt la țară și într-un sat mai îndepărtat, oamenii nu au acces la toate mijloacele de informare, televizor, internet, etc. Eu credeam că la sat oamenii sunt mai apropiați de Dumnezeu, dar să știți că nu e așa... Satul este cu totul altfel decât am crezut eu. Este dureros...

Așadar, un preot căruia îi este încredințată o parohie la țară să nu se aștepte la o viață ca în povești, într-un sat idilic...

În care să te aștepte să mergi și să te asculte... Nu. E dureros. Părintele Arsenie zicea că Dumnezeu nu intră cu bocancii în viața nimănui. Așadar nu forțează pe nimeni. E alegerea fiecăruia. Deși te străduiești și te ostenești prin diferite metode duhovnicești ca să-i câștigi cumva și să-i duci către Hristos, ai apoi dezamăgirea aceasta că oamenii nu vor... Nu vor sub niciun chip! Adică te ascultă, te aprobă, dar fac cum vor ei.

E greu când vezi așa de puține suflete întoarse către Dumnezeu și schimbate. Nu după vrednicia mea, ci după dorință... După cum doctorii doresc ca pacienții să urmeze tratamentul, ca să se facă bine, și noi dorim ca oamenii să se silească să respecte tratamentul duhovnicesc, ca să se mântuiască.

Și totuși... au fost și bucurii?

Da, nu pot să zic că nu sunt bucurii... Bucuria cea mai mare este când vezi că la Sf. și Dumnezeiasca Liturghie nu mai este nimeni să nu se împărtășească, așa cum a fost la început. În primele duminici nu veneau nici copiii la împărtășit. Acum sunt câțiva oameni, dar dintre ei sunt și fii ai părintelui nostru duhovnic. Aceasta este cea mai mare bucurie, că îi hrănești tu, adică prin mâna nevrednicului preot îi hrănește Dumnezeu.

Ce ar trebui să facă un preot care se lovește de împotrivirea și împietrirea oamenilor?

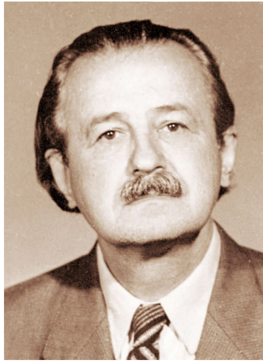
Rugăciune în primul rând. Rugăciunea nu trebuie niciodată încetată, ci, din contră, trebuie înmulțită. La fel și postul, nevoința. Însă Mântuitorul a vrut să facă multe minuni și nu a putut, pentru că nu L-au primit... Poate așa sunt zilele acestea... Oamenilor nu le mai pasă de Dumnezeu, au început să se îndepărteze de Biserică... Ce să mai zic de posturi și de rânduieli... Durere mare... Nu vorbesc acum de satul nostru, ci în general oamenii s-au depărtat de Dumnezeu. Parcă nu-ți vine să crezi! Una am văzut la facultate și în casa Sf. Maxim și a Sf. Mina, și alta găsești în realitate. Oamenii care vin la Bisericuță nu cunosc realitatea, decât foarte puțin. Noi am crezut

„Rog pe toți oamenii să ia aminte la chemarea vremii. Cine crede trebuie să trăiască creștinește. Cine vrea veșnicia trebuie să înceapă acum."

IOAN IANOLIDE,

CRONICARUL UNEI GENERAȚII DE MĂRTURISITORI

(†5 februarie 1986)

În prima perioadă de închisoare, Ioan Ianolide era ca într-o găoace de fluture: *„În el întâlnesc contrastele într-un chip izbitor. Are o mare putere de iubire nevalorificată. Va suferi mult în ziua în care își va da seama de comoara din inima lui, nesocotită. Are o inimă de o bunătate rară. Cu o voință foarte puternică. Adeseori e greu să faci diferența între voința și încăpățânarea lui. Duce o luptă grea cu păcatul, pentru simplificarea sufletului."* (Valeriu Gafencu)

Dar în același timp, mărturisesc cei care l-au cunoscut în temniță că *„era un om excepțional [pe] care, la Tg. Ocna, îl găseai mai totdeauna la căpătâiul bolnavilor."* (Gheorghe Penciu)

Doi oameni i-au marcat definitiv viața, așezând-o, fără cale de întoarcere, pe cărarea Împărăției: părintele Arsenie Papacioc, cel care îi va fi duhovnic până la capăt, și Valeriu Gafencu, fratele mai mare întru Hristos. Despre cel din urmă avea să mărturisească: *„Credința lui Valeriu îmi dădea și mie tărie. Iubirea lui Valeriu m-a supus desăvârșit iubirii lui Hristos."*

Pecetea pe care Valeriu Gafencu a pus-o asupra vieții și inimii lui Ioan Ianolide se va vădi începând cu a doua perioadă de închisoare. Deținut matur și maturizat de anii lungi de suferințe, Ianolide *„a fost un adevărat sfânt. Credința, comportarea, gesturile lui, toate îl așază în rândurile sfinților... În timp ce în cameră se purtau discuții, se iscau certuri, se povesteau dureri, se iveau neliniști, Ianolide, cu figura lui de Făt Frumos, cânta psalmi, degajat de orice frământare lăuntrică. A fost un exemplu de viață, în închisoare, viață înconjurată de nimb dumnezeiesc."* (George Ungureanu)

A făcut 23 de ani de pușcărie, trecând prin marile centre de exterminare a tot ceea ce a avut mai bun poporul acesta, ca minte, inimă și suflet: Jilava, Pitești, Târgu Ocna, Galați, Caransebeș, Văcărești, Gherla, Aiud. Când a intrat în moara de tocat suflete, avea 21 de ani. A pășit pe Golgota alături de Valeriu Gafencu, Traian Trifan, Traian Marian, Anghel Papacioc, Marin Naidim și Virgil Maxim. Iar când a coborât de pe cruce, era cu părul nins, deși împlinise 45 de ani.

De fapt nu a coborât de pe cruce niciodată, ci ne-a dăruit nouă, celor care respirăm aer creștin, să gustăm din crucea lor. A scris o carte-mărturie-mărturisire, *„Întoarcerea la Hristos"*, bornă a propriilor noastre întoarceri. Timp de trei ani a scris cu înfrigurare, parcă simțind că nu mai are mult de stat aici. *„Am scris ca o mărturisire. Am scris ca un testament. Am scris cu speranța că aceste rânduri vor supraviețui mie"*. Așa a nădăjduit și așa l-a ajutat Dumnezeu.

Subtitlul cărții sale este *„Document pentru o lume nouă"*. Iată-ne pe noi, cei de după generația mărturisitorilor, trăind într-o lume nouă. Însă singurul lucru nou sub soare este Hristos, după cum spune Sf. Ioan Damaschin. Iar mărturisitorii sunt cei care au mijlocit ca noi să avem parte de o lume nouă, tainică și ascunsă, lumea întru Hristos.

Mijlocitori ai noștri s-au făcut cu toții, Valeriu, Ioan, toți sfinții știuți și neștiuți și nerecunoscuți de lume. Mijlocitori alături de care să dea Dumnezeu să spunem și noi la urmă: *„La sfârșitul acestei amarnice experiențe, numai Hristos rămâne viu, întreg și veșnic în mine. Bucuria mea e deplină: Hristos. M-am dăruit Lui și El m-a făcut om. Nu-L pot defini, dar El e totul în toate. Slavă dau lui Hristos Dumnezeu și Om"*.

Rugăciunea din amurg

Mă rog și pentru viii și pentru morții mei.
Tot una-mi sunt acuma părtașii și dușmanii,
Cu ei deopotrivă mi-am sfărâmat eu anii,
Și dragostea și vrajba le-am împărțit cu ei.

Pe morți în rugăciunea de seară mi-i culeg.
Aceștia sunt, Doamne, iar eu printre morminte.
Au fost în ei avânturi și-au fost și pogorăminte.
Puțin în fiecare, în toți am fost întreg.

De viforele vieții ei sunt acum deșerți,
Dar dragostea, dar vrajba, din toate ce rămâne?
Zdrobita rugăciune la mila ta, Stăpâne,
Sunt și eu printre morți rugându-mă să-i ierți.

Și adunându-mi viii, la mila Ta recurg,
Când crugul alb al zilei pământul încunună:
Tu dă-le, Doamne, dă-le cu toată mâna bună
Târzia-nțelepciune din tristul meu amurg.

Nichifor Crainic

SFÂNTUL ISIDOR PELUSIOTUL,

STÂLP AL ORTODOXIEI

(4 februarie)

Cuviosul Părintele nostru Isidor era de neam egiptean, născut din părinți binecredincioși, fiind rudă cu Teofil și Chiril, patriarhii Alexandriei. Fiind înzestrat cu minte iscusită, după săvârșirea celor mai înalte studii laice ale acelor vremuri, a ales să își închine viața lui Dumnezeu, luând jugul monahal în muntele Pelusiului. Aici s-a învrednicit de treapta preoției, ajungând mai apoi și stareț. Și era mare râvnitor pentru dreapta credință și puternic luptător împotriva ereticilor, fiind gata a pătimi și a muri pentru credință.

În vremea prigoanei iscate împotriva Sfântului Ioan Gură de Aur, Sfântul Isidor, i-a scris patriarhului Teofil, rudenia sa, rugându-l să nu-l mai dușmănească pe acesta, arătându-i ce mare luminător al Bisericii este Sfântul Ioan.

Mai mulți dintre istoricii vremii, mărturisesc despre viața sfântă și înțelepciunea cu care a fost dăruit Sfântul Isidor. De la el ne-au rămas multe cuvinte folositoare, îndeosebi sub forma scrisorilor sale. După afirmațiile istoricului Nichifor, Sfântul Isidor a scris un număr mare de scrisori, dintre care s-au păstrat în jur de două mii.

Una dintre cele mai cunoscute ziceri ale sale o găsim în Patericul egiptean: *„Răutatea, și de la Dumnezeu pe oameni i-a depărtat, și pe unii de alții i-a dezbinat. Deci, de aceasta cu toată osârdia trebuie să fugim și să alergăm după fapta cea bună, care și la Dumnezeu ne aduce și pe unii cu alții ne unește."*

Acest sfânt mai învață că omul cel duhovnicesc se cade să nu se mândrească pentru lucrurile sale cele bune, ci cele smerite să le cugete pentru sineși. *„De este în cineva gând smerit, faptele bune ale aceluia se fac mai luminoase, iar de nu este cu gândul smerit, apoi și faptele bune cele luminoase, se întunecă și cele mari se micșorează. Drept aceea, de voiește cineva să-și arate faptele sale bune, să nu le socotească mari, căci atunci mari se vor afla."*

Astfel, Cuviosul Isidor, învățându-i pe mulți, mai întâi el era desăvârșit, făcându-se tuturor chip de viață îmbunătățită, plinindu-se cu acesta cuvântul Mântuitorului: „Cel ce va face și va învăța, acesta mare se chema".

Sfântul Cuvios Isidor Pelusiotul s-a săvârșit cu pace în anul 436, cinstit de toți ca sfânt încă din timpul vieții. O parte din sfintele sale moaște se găsesc la mănăstirea Filoteu din Sfântul Munte.

Să avem rugăciunile lui!

I.G.

„Viața fără cuvânt e mai bună decât cuvântul fără viață."

4 februarie:

Sf. Chiril de la Lacul Alb (Rusia) (†1532)

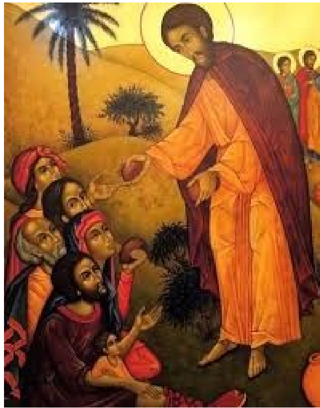
Maica Domnului îi apăru în vis spunându-i: Robul meu Chiril, slujitor al Sfintei Treimi, mergi la răsărit de Lacul Alb, iar Fiul meu îți va arăta locul unde îți vei odihni bătrânețile.

Sfântul porni spre Lacul Alb, vărsând lacrimi de bucurie pentru purtarea de grijă a Preacuratei Maici a Domnului. Pe lac, află o insulă pe care văzu înălțându-se un stâlp de foc până la cer. Acolo, sub un molid bătrân, își ridică chilie. Dumnezeu îl învrednici de darul înainte vederii și al tămăduirii, mulți primind vindecare prin rugăciunile sale.

6 februarie:

Sf. Vucol, episcopul Smirnei (†100)

Sfântul Ioan, Cuvântătorul de Dumnezeu, aflându-l iscusit și vrednic, l-a hirotonisit episcop și păstor prea folositor smirnenilor. Apoi, fiind luminat de Sfântul Duh și ca o făclie punându-se în sfeșnic, pe cei ce ședeau în întunericul rătăcirii și al înșelăciunii idolești cu lumina cerească i-a luminat.

Cei patru stâlpi ai anului 2021

MILOSTENIA (I)
Cuvânt al Sf. Ioan Gură de Aur

***Precizare**: am început să prezentăm cuvinte de la Sfinţi Părinţi despre cei patru stâlpi ai vieţii duhovniceşti din anul mântuirii 2021, respectiv credinţa, împlinirea poruncilor, milostenia şi rugăciunea. Până acum am dat primele cuvinte despre credinţă (Sf. Paisie Aghioritul) şi împlinirea poruncilor (Sf. Isaac Sirul). Nădăjduim că vom reuşi în fiecare lună din acest an să urmăm acest traseu, cu toate cele patru toiege duhovniceşti.*

„Pentru a face milostenie, nu avem nevoie de bani, ci de bunăvoinţă."

Porunca milosteniei nu a fost dată numai pentru cei bogaţi, ci şi pentru cei care au puţin, ba chiar şi pentru cei care abia reuşesc să-şi câştige pâinea cea de toate zilele. Pentru că nimeni nu este atât de sărac, încât să nu aibă cei doi bani ai văduvei din Evanghelie (Marcu 12, 42). Celui care dă ceva din puţinul pe care îl are, se poate să i se socotească mai mult decât celor care dau mult, din multele lor bogăţii. *Valoarea milosteniei nu depinde de cât dăm, ci de gândul cu care dăm*. De aceea, nu trebuie să ne uităm la văduvă, care a dat numai doi bani, ci la faptul că deşi nu i-a mai rămas nici un ban, *nu i-a părut rău pentru jertfa ei*. În felul acesta, ea şi-a dat toată averea.

Pentru a face milostenie, nu avem nevoie de bani, ci de bunăvoinţă. Atunci când avem bunăvoinţă, nu contează că suntem săraci. Iar când ne lipseşte bunăvoinţa, nu ne ajută cu nimic faptul că suntem bogaţi. Bogaţii nemilostivi vor primi o pedeapsă mai mare decât săracii nemilostivi, pentru că au bani mulţi şi cu toate acestea, nu îşi înmoaie inima. „Dar ei fac milostenii", îmi spui tu. Să ştii că dacă mărimea milosteniei lor nu este după mărimea averii pe care o au, nu vor scăpa de iad. Cu cât sunt mai bogaţi, cu atât sunt mai datori să-i ajute pe cei săraci, fără să se teamă că averea lor se va împuţina.

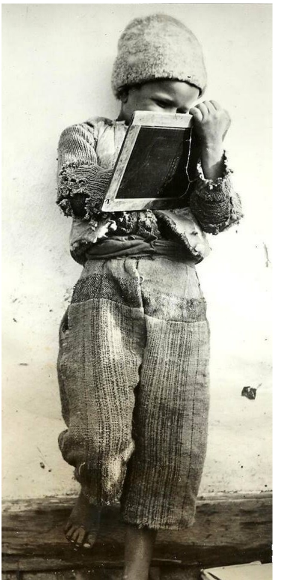
Şi cu adevărat, să ştiţi că atunci *când facem milostenie, averea noastră nu se împuţinează, ci sporeşte*. Cheltuim, dar avem mai mulţi bani. Dând milostenie, facem cea mai bună investiţie. Spre exemplu, eşti comerciant şi vrei să-ţi vinzi marfa ca să câştigi bani? Să ştii că nu este exclus ca marfa ta să se piardă şi atunci, nu numai că nu vei câştiga, dar vei avea multă pagubă. Sau poate eşti agricultor şi nădăjduieşti la o recoltă bogată? Dar planurile tale pot fi date peste cap de grindină sau de secetă. Toate cele lumeşti sunt în orice clipă în primejdie de a se pierde. *Numai cele pe care le oferim Domnului nu sunt în primejdie nici de a fi furate, nici de a fi distruse*, ci ele aduc la timpul potrivit roade ce ochiul n-a văzut şi urechea n-a auzit, şi la inima omului nu s-au suit (1 Cor. 2, 9). Dacă omul care primeşte ceva de la noi ne răsplăteşte binefacerea, cu atât mai mult va face lucrul acesta Hristos, Care ne răsplăteşte chiar şi atunci când nu Îi dăm nimic.

Câtă înţelepciune este cuprinsă în cuvintele lui Solomon: Cel ce are milă de sărman împrumută Domnului (Sol. 19, 17)! *Iată ce împrumut nemaivăzut! Dăm cuiva şi primim înapoi de la altcineva*. Mă vei întreba de ce nu a spus Solomon că cel care dă milostenie săracului dă lui Dumnezeu, ci că Îl împrumută pe Dumnezeu? Ca să nu crezi că ceea ce primeşti de la Domnul e un lucru lipsit de o mare importanţă. Dumnezeu ştie că suntem lacomi şi vrem să dobândim din ce în ce mai multe bunuri. Cel care are bani nu vrea în nici un chip să împrumute săracului fără să primească o asigurare că banii îi vor fi daţi înapoi. Aşadar, acestuia nu îi pasă de semenul său, ci urmăreşte numai câştigul. Săracul nu poate să pună chezăşie pământ sau altceva, pentru că nu are; nu poate găsi pe nimeni care să se pună zălog pentru el, deoarece nimeni nu are încredere în el. Aşadar, *văzând Dumnezeu pe de o parte că săracul este în primejdie din pricina sărăciei sale, şi pe de altă parte că bogatul este în primejdie din pricina lipsei sale de omenie, S-a pus El însuşi chezăşie pentru sărac dinaintea bogatului*. De aceea spune Sfânta Scriptură: Cel ce are milă de sărman împrumută Domnului.

De asemenea, ca să dăm cu împrumut, căutăm un om de la care putem lua dobândă mare. În schimb, lui Dumnezeu, Care ne întoarce însutit ce I-am dat, nu Îi împrumutăm din ce avem, ci *împrumutăm celor care nu ne dau nimic înapoi, adică patimilor noastre*, care sunt lăcomia pântecelui, slava deşartă, lăcomia, iubirea de plăceri şi multe altele. Şi spune-mi: ce anume ne dă lăcomia pântecelui înapoi? Ne dă numai grăsime şi greutate în mişcare. Ce ne dă înapoi slava deşartă? Invidie şi îndreptare împotriva celuilalt. Ce ne dă înapoi iubirea de argint? Griji şi necazuri. Ce ne dă înapoi iubirea de plăceri? Iad şi suferinţă. Iată cine sunt cei care se folosesc de bogăţiile noastre! Iar dobânda ce o primim în schimb sunt nenorocirile din această viaţă şi iadul din cea de dincolo. *(va urma)*

„Educaţia nu se poate întemeia pe fuga de durere, ci pe obligaţia de a-i face faţă"

Mircea Vulcănescu
CE ARE DE DAT ŞCOALA COPIILOR MEI?

Prezentăm mai jos un fragment al cuvântului marelui nostru om de cultură şi mărturisitor, rostit în faţa unor absolvenţi de liceu în anul 1941. Mircea Vulcănescu a fost preocupat de problema educaţiei, pe care o vedea, alături de credinţă. a fi cheia viitorului poporului nostru.

Fericirea este un program pe care îl flutură înaintea neamului nostru mai ales străinii. Fericirea o făgăduiau Principatelor străinii, când voiau să le ocupe. Ipsilanti îşi propune fericirea poporului din Principate, asuprit de mai marii lui. Kisselev îşi propune să ne fericească, pe noi care nu ne ştim ferici singuri. Alţii, mai noi, din afară, la fel. Şi manifestele care se răspândesc pe ascuns acelaşi lucru îl proclamă: fericirea. E ciudat că nici Tudor, nici Horea şi nici unii din reformatorii noştri sociali nu făgăduiesc românilor fericirea. Ei făgăduiesc libertate, frăţie. Scăpare de hoţii şi de nevoi. Nu fericire. Asta e cu totul altceva! Ceea ce cer ei e reintrarea în uman, reintrarea în măsură, reintrarea în datorie!

De aceea nu voi pretinde şcoalei româneşti să pregătească pe copii pentru fericire! Înseamnă însă oare că prin aceasta mă alătur idealului „utilitarist" şi cer şcolii să-i pregătească pentru o anumită îndeletnicire? Nici asta. Utilitarismul este un eudemonism căruia îi e ruşine de dânsul.

Acum, să ne înţelegem: fericirea e un lucru spre care, conştient sau nu, tindem cu toţii ca spre starea noastră adevărată. Dar, *români şi creştini, ştim că fericirea nu este din lumea asta*. Asta aş voi, ca *şcoala să facă să simtă pe copii că fericirea cea adevărată nu e cea de aici* şi că fericirea realizabilă aici nu e posesiunea unui maximum de existenţe, ci o anumită măsură lăuntrică, un echilibru al fiinţei, care o ţine mereu stăpână a posibilităţilor ei, îi evită robia lăuntrică.

Trebuie deci să distingem între învăţământul „utilitarist" şi învăţământul de misiune. Şi, chiar dacă şcoala s-ar strădui în viitor să dea copiilor numai pregătire profesională, profesorii ar trebui să se crucifice pentru a depăşi această orientare.

Dacă suferinţa şi durerea sunt preţul pe care omul îl plăteşte pentru a-şi răscumpăra chipul, educaţia nu poate fi întemeiată pe o asemenea fugă din faţa durerii, ci, dimpotrivă, pe asumarea hotărâtă şi conştientă a condiţiunii noastre de oameni.

Copiii noştri trebuiesc crescuţi aşa încât să facă faţă durerii. Nu în nesimţire şi în nepreţuirea inimii. Ci *cu acea inimă de foc care topeşte piatra şi cu acea superioară vedenie contemplativă a rostului lor transmundan*,

Părăsind idealul „personalist", care ar voi ca educaţia să facă oameni pentru sine şi pentru fericirea lor şi constatând că acest ideal dă în realitate monştri, inadaptabili stărilor de azi, în care societatea cheamă pe individ şi tinde să-l absoarbă, şi că idealul omenesc de azi e acela al omului de misiune, stăruim să însemnăm ceea ce ni se pare totuşi că-l deosebeşte pe acesta de specialist şi de educaţia menită să-l formeze.

Deosebirea e aceasta, şi asupra ei insist. *Educaţia nouă trebuie să creeze nu specialişti, ci oameni. Oameni de nădejde*, adică oameni pe care să te poţi bizui la încercare, adică oameni întregi, în stare să facă faţă nevoilor şi durerii. Aceşti oameni nu trebuiesc însă crescuţi pentru fericirea lor înşişi, ci să fie buni de ceva, să fie pricepuţi să facă faţă într-o anume direcţie a existenţei. Dar nu pentru ca să-şi tragă din pricepere un izvor de autorealizare, ci pentru ca, oameni fiind, să-şi facă, prin ea, datoria de oameni.

În acest sens, ce are de dat şcoala copiilor mei?

1. Să le înlesnească dezvoltarea unei minţi sănătoase într-un trup sănătos;

2. *Să îi deprindă treptat cu problemele pe care le pune omului viaţa*. Deci, nu un mediu izolat, artificial, de seră, ci un mediu care să le redea, în anume limite, însăşi atmosfera vieţii. Au aci ce nu au în familie. Şcoala e un mediu în care copiii se cresc unii pe alţii, îşi pun unii altora problemele vieţii.

Misiunea esenţială a şcolii nu e să transmită cunoştinţe, ci să transmită un anumit chip de om de la o generaţie la alta. Colectivitatea în slujba căreia stă şcoala e naţiunea. Rolul şcoalei este să pregătească formarea elitelor acestei societăţi. Nu conducere politică exercită neapărat elitele, ci influenţe spirituale. Cei care întreţin atmosfera de viaţă în jurul valorilor fac de asemeni parte din elite. Elite de categoria celor care valorifică fiinţele de sine în genere; deci, de categoria acelora care, într-o anumită epocă, poartă, faţă de semeni, chipul adevărat al omului.